

Η Φλογίνη Ρομφαία και ο Σταυρός του Κυρίου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

«Ούκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἑδέμ· αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ, θανάτου τὸ κέντρον, καὶ Ἄδου τὸ νῆκος ἐλήλαται, ἐπέστης δὲ Σωτὴρ μου βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ· Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον».

Διαβάζοντας ο αναγνώστης το Κοντάκιο της εορτῆς της Σταυροπροσκυνήσεως, της τρίτης δηλ. Κυριακῆς των Νηστειῶν, κατὰ την οποία η Εκκλησία προβάλλει τον Τίμιο Σταυρό ὡστε να προσκυνεῖται ἀπὸ τους πιστοὺς και να τους ενδυναμώνει στη συνέχεια του σταδίου των αρετῶν, τη νηστεία και τον ἀγῶνα κατὰ των παθῶν και της αμαρτίας, παρατηρεῖ πως το Κοντάκιο αναφέρει: «οὐκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἑδέμ» και αναζητεῖ να ερευνήσει και να πληροφορηθεῖ τι ακριβῶς ἦταν η «φλογίνη ρομφαία».

Η «φλογίνη ρομφαία», ὡπως πληροφορεῖ το 3ο κεφάλαιο του βιβλίου της Γενέσεως: «ἐξαπέστειλεν Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη και ἐξέβαλε αὐτὸν και κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς και ἔταξε τὰ Χερουβιμ και τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν

*στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς» (Γεν. 3,23-24), ἦταν το «
πύρινο και φλεγόμενο σπαθί» που τοποθέτησε ο Θεός στην «είσοδο» του
Παραδείσου της τρυφής ὡστε να κρατάει την είσοδο κλειστή και να απαγορεύει
στους Πρωτοπλάστους την πρόσβαση σε αυτόν και κυρίως στο ξύλο της ζωής.*

Συνεχίζει το Κοντάκιο τη ροή της αφήγησής του και προσθέτει *«αὐτῇ γὰρ ἐπῆλθε
παράδοξος σβέσις»*. Δηλ. της ἐπῆλθε κατάργηση στο φραγμό που δημιουργούσε
και ἐμπόδιζε την πρόσβαση προς το ξύλο της ζωής και η κατάργηση της *«
φλογίνης ρομφαίας»* επέτρεψε να εισέλθουν στον Παράδεισο της τρυφής ὅσοι
πίστεψαν στον Αναστάντα Κύριο. Πως ὅμως συνέβη αυτό το γεγονός, να ἀπέλθει η
«φλογίνη ρομφαία» ἀπό την είσοδο του Παραδείσου; Μα φυσικά με το να
αντικατασταθεῖ ἀπό τον τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, στον οποίο προσηλώθη η *«Ζωή τῶν ἀπάντων»* ο *«Κύριος τῶν πάντων και
Κτίστης Θεός»* και με την ἐκούσιο σταυρική του θυσία νίκησε το θάνατο και
χάρισε ζωὴ αἰώνιο σε ὅσους πίστεψαν στη διδασκαλία Του.

Ο Σταυρός του Χριστοῦ ἀποτελεῖ *«ζωὴ και ἀνάσταση»*, *«νίκη κατὰ τοῦ Ἄδου»*, *«
ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου»*, διότι με τον Σταυρό ο Χριστός *«ἔδῃσε τὸν Ἄδην, ὡς
Θεός παντοδύναμος, και νεκρούς συνανέστησε, και πύλας τοῦ Ἄδου συνέτριψε, και
κράτος τοῦ θανάτου καθεῖλε ὡς Θεός»*.

Η ὑμνολογία της εορτῆς της Σταυροπροσκυνήσεως, πλέκει ἐγκώμιο στο Σταυρό
του Κυρίου και τον χαρακτηρίζει ὡς: *«φύλακα της θύρας του Παραδείσου»*, *«
βασιλέων το νίκος»*, *«ιερέων το καύχημα»*, *«στήριγμα των πιστῶν»*, *«φύλακας της
οικουμένης»*, *«δόξα και καύχημα της Εκκλησίας»*, *«των χριστιανῶν πολυθρύλητο
καύχημα»*, *«περιούσιο κήρυγμα των Αποστόλων»*, *«διάδημα των μαρτύρων»*, *«
υπέρτιμο ἐγκαλλώπισμα των προφητῶν»*.

Το *«υπέρτιμο»* αυτό *«ἐγκαλλώπισμα τῶν προφητῶν»* που τίθεται προς προσκύνηση
στα μέσα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, τρις εβδομάδες μετὰ την Κυριακή της
Τυρινῆς κατὰ την οποία η Εκκλησία ἔχει ὡς ἀνάμνηση την ἔξωση των
Πρωτοπλάστων ἀπό τον Παράδεισο, ἐμψυχώνει και ἐνδυναμώνει τους πιστούς
στον ἀγῶνα κατὰ της ἀμαρτίας και τους προετοιμάζει να ζήσουν τα ἀχραντα
Πάθη του Κυρίου, με την ἐναρξη των οποίων τελειώνει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή
και ξεκινά η Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα και να γίνουν μέτοχοι και κοινωνοί της
Αναστάσεως του Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, η οποία σηματοδοτεῖ την καθολική
ἀνάσταση.

«Τῇ αὐτοῦ δυνάμει, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ διαφύλαξον ἐπηρειῶν, καὶ τὰ θεῖά σου Πάθη, καὶ τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν προσκυνῆσαι ἀξίωσον, τὸ τεσσαρακονθήμερον εὐμαρῶς διανύσαντας στάδιον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος».